

om, at grundlovens § 73 sætter nogle grænser for, hvor langt man kan gå. Vi skal selvfølgelig overholde grundloven, men så langt de grænser tillader det, skal vi arbejde med denne sag.

Så til hr. Hans Christian Schmidt: Jeg tror, at hvis hans tale skal gå over i historien – det ved jeg ikke om den skal, men hvis den skal gå over i historien, vil jeg frivilligt tilbyde et navn til den. Så vil jeg kalde den »Gyldenløvesgade-talen«.

For hvad var det, hr. Schmidt gjorde? Han tog det høringssvar, vi lige har fået i dag fra Kommunernes Landsforening, og gjorde det til Venstres ordførertale. Jeg tror, at kildekritikere kan få et interessant studium, ligesom man har sammenlignet andre historiske kilder og ikke bare set tydelig åndelig overensstemmelse, men også verbal overensstemmelse. Det er jo legitimt nok, og derfor forslaget »Gyldenløvesgade-talen« til hr. Schmidt.

Jeg var imidlertid glad for, at han ikke overtog Kommunernes Landsforenings konklusion, men kun deres præmisser. KL's konklusion er nemlig negativ, men jeg hørte, at hr. Schmidt alligevel var positiv over for at gøre noget. Derfor vil jeg gerne hjælpe ham til at komme til et positivt resultat ved at anfægte de forkerte præmisser, der ligger i KL's indstilling.

Hvad er den grundlæggende forudsætning, der fører til fejlræsonnementerne i KL's svar? Efter min bedste overbevisning er det, at de siger, at kolonihaver i princippet er midlertidige, og at der ikke vil blive oprettet så mange, hvis de får en anden status og bliver varige. Det tror jeg er forkert. Vi skal tænke helt anderledes om kolonihaver, vi skal tænke på dem ligesom på enhver anden arealanvendelse: at den er varig. Med hensyn til huse til helårsbeboelse skal vi også tænke på kolonihaver og sommerhusområder. Vi skal give dem den samme beskyttelse som andre områder har.

Vi skal sige til kommunerne: Når I planlægger, skal I også tænke på arealer til det formål. Det skal ikke bare være noget med, at når I har et overflødigt areal, kan I nogle år have nogle kolonihaver liggende dér, indtil I skal bruge det til noget andet. Nej, I skal give et lødigt tilbud til de mennesker, så de kan regne med at have det resten af deres liv. Det er det, der er meningen med det, og jeg tror, at hvis dette skift i opfattelsen trænger ind i hovedet på folk, vil mange af de negative virkninger, som Kommunernes Landsforening peger på, falde væk.

Hvis vi er enige om, at det kun er undtagelsesvis, man skal kunne nedlægge kolonihaver i

fremtiden, og der er en præcis definition af, hvad der ligger i begrebet, at »væsentlige samfundsmæssige hensyn skal være afgørende«, vil argumentet om økonomien efter min mening heller ikke have den store vægt. I øvrigt har jeg den opfattelse, at det økonomiske hensyn, altså flytningsomkostninger og den slags, må vige for det menneskelige hensyn, hensynet til de familier, som bor i de pågældende områder.

Jeg synes, det er svært at finde noget venligt at sige til fru Aase D. Madsen. Der er intet i fru Aase D. Madsens samfunds- og menneskesyn, som jeg kan finde noget positivt i, men jeg frygter, at vi måske alligevel ender med at stemme sammen om forslaget.

Fru Aase D. Madsen havde en masse giftige ting at sige om forholdet mellem danskere og indvandrere og integration og sådan noget. Det vil jeg slet ikke kommentere, men jeg vil sige, at et forslag fra regeringen lægger selvfølgelig altid op til, at man kan stemme ja, også selv om man kommer til det resultat ud fra et helt, helt andet, jeg havde nær sagt fjernliggende menneske- og samfundssyn på sagen. Om hun gør det, eller om hun ikke gør det, er hendes egen sag, og jeg er bedøvende ligeglad med det.

Derimod er jeg interesseret i, hvad der kan komme frem af saglige synspunkter. Som jeg allerede har sagt til fru Aase D. Madsen, synes jeg, at spørgsmålet om tilbudspligt osv. er fint at få overvejet, og skulle der være andre spørgsmål, vil de få den samme seriøse behandling som alle andre. Det siger sig selv.

Til hr. Brian Mikkelsen: Jeg tror, jeg har svaret på hr. Brian Mikkelsens indvendinger, og jeg tror, at vi ender med at kunne finde nogle fornuftige løsninger, men det må jo komme an på en prøve. Jeg er enig med ham i, at de særlige samfundshensyn må defineres bedre i fremtiden.

Med hensyn til hr. Kalnæs' synes jeg overordentlig positive indlæg vil jeg gerne sige, at når hr. Kalnæs siger, at vi griber ind her, fordi markedet ikke kan løse problemerne, er det jo helt rigtigt. Kolonihavebeboere kan aldrig forrente den sande markedsværdi i fri anvendelse af de arealer, deres haver ligger på, i mange tilfælde vil de i hvert fald ikke være i stand til det. Derfor ville de ikke være beskyttet, medmindre lovgivningen satte grænser for markedet.

Jeg tror, det er rigtigt, at det synspunkt er vigtigt. Vi ønsker at bruge markedet som et middel i vores samfund, men vi skal ikke gøre det til vo-